

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 66.748 van 11 juni 1997
in de zaak A. 63.609/IV-15.133.**

In zake : Monique SOETENS,
wonende te BERCHEM,
Smaragdstraat 28

tegen :

de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering.

D E R A A D V A N S T A T E, I V e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Monique SOETENS op 9 mei 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Vlaamse minister van Onderwijs "waarbij de vaste benoeming van verzoekerster vanaf 01.01.94 als kinesitherapeute aan de voornoemde Parcival-Steinerschool werd ingetrokken om reden dat zij niet voldoet aan de bepalingen van de taalwetten";

Gelet op het arrest nr. 54.498 van 12 juli 1995 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 15 oktober 1996 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoekster;

Gezien de aanvullende memories van verzoekster en van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 4 maart 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 maart 1997, op welke datum de zaak tot de terechtzitting van 6 mei 1997 is uitgesteld;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. RYCKAERT, die verschijnt voor verzoekster, van Advocaat P. DEVERS, die op 25 maart 1997 verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat O. DUGARDYN, die loco Advocaat P. DEVERS op 6 mei 1997 verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoekster is sedert 1974 als kinesithérapeute verbonden aan de Parcival-Steinerschool te Antwerpen.

1.2. Op 1 januari 1994 deelt bovengenoemde school aan de verwerende partij mee dat verzoekster met ingang van 1 januari 1994 vast wordt benoemd.

1.3. Met een brief van 22 juni 1994 meldt de verwerende partij aan de school dat de vaste benoeming van verzoekster "geen uitwerking heeft t.a.v. de overheid" omdat verzoekster niet voldoet aan de bepalingen van de taalwetten, te weten geen grondige -woord in de brief onderstreept- kennis van de onderwijstaal bezit, zoals vereist door artikel 13 van de wet van 30 juli 1963 houdende taalregeling in het onderwijs.

1.4. Met een brief van 30 september 1994 vraagt de school de Vlaamse minister van Onderwijs met betrekking tot verzoekster voor het schooljaar 1994-1995 een afwijking van de vereiste van grondige kennis van de onderwijstaal.

Artikel 16 van bovengenoemde wet van 30 juli 1963 maakt zulk een afwijking mogelijk voor het geval "een inrichting moeilijkheden ondervindt om een kandidaat aan te werven die de vereiste taalbekwaamheid bezit"; het artikel preciseert dat de afwijking slechts geldt voor de duur van één jaar en dat ze slechts twee keer hernieuwd mag worden.

1.5. Met een brief van 24 november 1994 reageert de verwerende partij op die vraag om afwijking. Ze meldt dat verzoekster "in regel is met de wet van 30 juli 1963 houdende taalregeling in het onderwijs", dat zij "als kinesiste ... niet verplicht (is) om de grondige kennis van het Nederlands aan te tonen om in het Nederlandstalig onderwijs te kunnen staan".

De brief van 24 november 1994 is door een andere ambtenaar ondertekend dan de brief van 22 juni 1994.

1.6. In een brief van 10 maart 1995 van de verwerende partij aan de betrokken school, alweer door een andere ambtenaar ondertekend, leest men :

"Door een verkeerde opvolging van het dossier werd mevrouw Monique SOETENS vanaf 1 januari 1994 ten onrechte vast benoemd als kinesitherapeut. De brief d.d. 22 juni 1994 met de omschrijving van de reden van de onmogelijkheid om deze vaste benoeming uit te voeren, blijft volledig van kracht terwijl de brief van 24 november 1994 betreffende de aanvraag taalafwijking wordt ingetrokken".

"Dit betekent", aldus concludeert de brief, "dat mevrouw SOETENS met terugwerkende kracht opnieuw als tijdelijk personeelslid zal worden bezoldigd".

In die brief leest verzoekster de door haar bestreden beslissing.

2. Over het juiste voorwerp van het beroep.

2.1. Overwegende dat bijaldien bij de bestreden beslissing een beslissing wordt ingetrokken het niet de beslissing houdende de vaste benoeming van verzoekster is -die vaste benoeming is haar verleend door de "inrichtende macht" van haar school-, maar een beslissing houdende de erkenning door de Vlaamse Gemeenschap, verwerende partij, van haar vaste benoeming; dat het beroep geacht kan worden tegen de beweerde intrekking van die erkenning gericht te zijn; dat hierna wordt onderzocht of er wel een intrekkingsbeslissing voorhanden is;

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat bij gebrek aan voorwerp het beroep onontvankelijk is; dat haar betoog daaromtrent als volgt luidt :

"Verzoekster leest in de aangevochten beslissing van 10 maart 1995 dat de erkenning van haar vaste benoeming als kinesiste ..., dewelke voordien door de

Vlaamse Gemeenschap zou gegeven zijn, werd ingetrokken.

Opdat deze stelling zou opgaan moet Uw Raad aanvaarden dat de eerste beslissing met betrekking tot de vaste benoeming van verzoekster, dit is de beslissing van 22 juni 1994 (waarbij werd gezegd dat haar vaste benoeming geen uitwerking heeft ten aanzien van de overheid), (impliciet) te niet werd gedaan door de beslissing van 24 november 1994 (dewelke op haar beurt door de aangevochten beslissing van 10 maart 1995 werd ingetrokken).

Nochtans betreft de beslissing van 24 november 1994 slechts en alleen de afwijkingsaanvraag, ex art. 16 van de wet van 30 juli 1963, door de inrichtende macht gedaan bij brief van 30 september 1994.

De beslissing van 24 november 1994 zegt niets omtrent de erkenning door de overheid van de vaste benoeming van verzoekster.

Er is geen reden om aan te nemen dat de beslissing van 22 juni 1994 door de beslissing van 24 november 1994 werd te niet gedaan.

...
Zodat het annulatieberoep zoals verzoekster het bedoelde in te stellen -d.i. de erkenning door de Vlaamse Gemeenschap van haar vaste benoeming en de intrekking van deze erkenning betreffende- zonder voorwerp is : de aangevochten beslissing houdt zulke intrekking van erkenning niet in, de door verzoekster bedoelde erkenning nimmer tussen gekomen zijnde.";

3.2. Overwegende dat verzoekster de stelling van de verwerende partij als zou de beslissing van 24 november 1994 niets omtrent de erkenning van haar vaste benoeming inhouden "eerder tergend" noemt; dat zij betoogt dat in die beslissing wordt gezegd dat zij in orde is met de taalwet, wat betekent dat het argument dat in de beslissing van 22 juni 1994 wordt gebezigd voor de weigering haar vaste benoeming te erkennen, vervalt, welk argument immers was dat zij niet aan de taalwet voldoet;

3.3. Overwegende dat verzoeksters stelling moet worden bijgevalen; dat wanneer de verwerende partij schrijft dat de beslissing van 24 november 1994 "slechts en alleen de afwijkingsaanvraag, ex art. 16 van de wet van 30 juli 1963" betreft, zij de reden negeert waarom die afwijkingsaanvraag wordt afgewezen : die aanvraag is

overbodig, want verzoekster is in orde met de taalwet; dat overigens niet te begrijpen valt dat, wanneer de beslissing van 24 november 1994 niets te maken heeft met de erkenning van verzoeksters benoeming, de verwerende partij het nodig heeft geoordeeld ze met haar beslissing van 10 maart 1995, die onbetwistbaar over de erkenning van benoeming handelt, in te trekken; dat deze intrekking volgt op de overweging : "Door een verkeerde opvolging van het dossier werd mevrouw Monique SOETENS vanaf 1 januari 1994 ten onrechte vast benoemd als kinesitherapeut"; dat het verwijt van "verkeerde opvolging" bezwaarlijk voor iemand anders bestemd kan zijn dan voor de auteur van de brief van 24 november 1994 en dat met het aan die verkeerde opvolging toegeschreven gevolg, de vaste benoeming van verzoekster, bezwaarlijk iets anders bedoeld kan zijn dan dat de brief van 24 november 1994 de erkenning van die vaste benoeming insluit; dat op zijn minst enige twijfel bestaat over de juiste aard van de relatie tussen de drie elkaar opvolgende brieven van de verwerende partij; dat naar analogie van het bepaalde in artikel 1162 van het Burgerlijk Wetboek, "In geval van twijfel wordt de overeenkomst uitgelegd ten nadele van hem die bedongen heeft en ten voordele van hem die zich verbonden heeft", bewuste relatie begrepen moet worden in een voor verzoekster gunstige zin, dus niet zo dat haar beroep onontvankelijk zou zijn; dat bijgevolg de beslissing van 10 maart 1995 wordt beschouwd als de beslissing tot intrekking van de beslissing van 24 november 1994 en laatstgenoemde beslissing als de beslissing tot intrekking van de beslissing van 22 juni 1994 tot weigering van de erkenning van de vaste benoeming van verzoekster; dat de exceptie wordt afgewezen;

4. Over de gegrondheid van het beroep.

4.1. Overwegende dat verzoekster schending aanvoert van de artikelen 13 en 15 van de wet van 30 juli 1963 houdende taalregeling in het onderwijs,

doordat geoordeeld wordt dat zij geen getuigschrift overgelegd heeft waaruit blijkt dat zij "ten overstaan van een bij Koninklijk Besluit ingestelde examencommissie" voor een examen over de grondige kennis van het Nederlands geslaagd is,

terwijl het overeenkomstig artikel 7 van het koninklijk besluit van 30 november 1966 georganiseerde door haar afgelegde examen door een bij koninklijk besluit ingestelde examencommissie afgenomen werd en de grondige kennis van het Nederlands betrof;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij vaststelt dat het door verzoekster overgelegde getuigschrift van taalkennis een getuigschrift is dat haar werd uitgereikt met toepassing van artikel 7 van het koninklijk besluit van 30 november 1966 tot vaststelling van de voorwaarden voor het uitreiken van de bewijzen omtrent de taalkennis voorgeschreven bij artikel 53 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken samengevat op 18 juli 1966 (IX); dat de verwerende partij meent dat dit koninklijk besluit "niets van doen (heeft)" met de taalkennis vereist voor het onderwijs; dat zij erop wijst dat de taalvereisten voor het onderwijs zijn gesteld in de artikelen 13 en 15 van de wet van 30 juli 1963 houdende taalregeling in het onderwijs, dat ter uitvoering van het tweede lid van dat artikel 15 eerst het koninklijk besluit van 30 november 1966 werd vastgesteld betreffende het bewijs van de voldoende -woord dat de verwerende partij onderstreept-kennis van de onderwijstaal, en dat dit koninklijk besluit werd opgeheven bij artikel 31, § 1, 8°, van het koninklijk besluit van 25 november 1970 betreffende de organisatie van de taalexamens; dat zij stelt dat alleen

door middel van een getuigschrift afgegeven door de in artikel 13 en volgende van laatstgenoemd koninklijk besluit ingestelde examencommissies verzoekster het bewijs vermag te leveren van haar grondige kennis van het Nederlands; dat dit volgens haar des te meer geldt daar verzoekster haar loopbaan in het onderwijs heeft aangevat toen het koninklijk besluit van 25 november 1970 reeds gelding had; dat zij er nog op wijst dat het in artikel 2, derde lid, van dat koninklijk besluit is dat wordt bepaald dat onder administratief personeel in de zin van dat besluit moet worden verstaan het paramedisch personeel, waartoe verzoekster behoort;

4.3. Overwegende dat uit de repliek van verzoekster in haar memorie van wederantwoord onthouden wordt dat niet ontkend kan worden dat het getuigschrift waar zij zich op beroept, een getuigschrift is dat werd afgegeven door "een bij koninklijk besluit ingestelde examencommissie" -termen van artikel 15 van de onderwijstaalwet-, en dat bewijst dat zij geslaagd is voor een examen over de grondige kennis van de Nederlandse taal;

4.4. Overwegende dat artikel 15 van de wet van 30 juli 1963 houdende taalregeling in het onderwijs als volgt luidt :

"Art. 15. Een kandidaat levert het bewijs van zijn grondige kennis van een taal zo hij, in deze taal, het diploma waarop zijn aanwerving steunt, heeft behaald, of zo hij een getuigschrift voorlegt waaruit blijkt dat hij, ten overstaan van een bij koninklijk besluit ingestelde examencommissie, geslaagd is voor een examen over de grondige kennis van die taal.

Een kandidaat levert het bewijs van zijn voldoende kennis van een taal, zo het diploma waarop zijn aanwerving steunt zulks vermeldt, of zo hij een getuigschrift voorlegt waaruit blijkt dat hij, ten overstaan van een bij koninklijk besluit ingestelde examencommissie, geslaagd is voor een examen over de voldoende kennis van die taal.";

Overwegende dat de geciteerde tekst niet preciseert dat het taalexamen moet worden afgelegd ten overstaan van een examencommissie die is ingesteld ter uitvoering van bepaaldelijk de wet houdende taalregeling in het onderwijs; dat het enkele feit dat de examencommissie ten overstaan van wie verzoekster haar taalkennis bewees, ingesteld is ter uitvoering van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, -dat dit enkele feit dus niet belet het door verzoekster overgelegde bewijs van taalkennis in aanmerking te nemen;

Overwegende dat men weliswaar moet aannemen dat als eenmaal specifiek voor het onderwijs bevoegde taalcommissies zijn ingesteld, alleen ten overstaan van die commissies bewezen kan worden dat men de voor het onderwijs vereiste taalkennis bezit;

Overwegende echter dat op 25 april 1967, toen verzoekster haar bewijs van taalkennis ontving, er nog geen specifieke voor het onderwijs bevoegde taalcommissie bestond ten overstaan waarvan de grondige kennis van de onderwijstaal bewezen kon worden; dat de verwerende partij alleen melding maakt van een bij koninklijk besluit van 30 november 1966 ingestelde commissie voor de voldoende kennis van de onderwijstaal;

Overwegende dat dus, onder voorbehoud van wat hierna, onder 4.5. en 4.6., wordt uiteengezet, aangenomen moet worden dat voor het bewijs van een grondige kennis van de onderwijstaal -in casu het Nederlands- verzoekster zich met vrucht kan beroepen op het door haar overgelegde bewijs van 25 april 1967; dat het weliswaar anders zou zijn wanneer men staande zou kunnen houden dat toentertijd niemand de grondige taalkennis die de weg opende naar het onderwijs kon bewijzen; dat voor deze stelling de verwerende partij geen argumenten aandraagt; dat er ook geen argumenten

voor zijn die zich vanzelf aanmelden; dat een zodanig argument er wel zou zijn wanneer de wet een taalkennis vereiste die bewezen is ten overstaan van een specifiek ter uitvoering van de onderwijstaalwet ingestelde examencommissie, maar dat hiervoren is gezien dat zulks niet het geval is;

Overwegende daarenboven dat de verwerende partij het zo lijkt te zien dat pas met het koninklijk besluit van 25 november 1970 het in het onderwijs tewerkgestelde paramedisch personeel onder de taalregeling voor het onderwijs viel; dat als dat zo is, voorheen de toegang tot het onderwijs als lid van het paramedisch personeel door het bewijs van taalkennis op een andere wijze moest kunnen worden afgedwongen dan volgens de taalregeling voor het onderwijs; dat men geen andere wijze ziet dan die volgens de taalregeling van de lex generalis -zie haar artikel 1- die de bestuurstaalwet is;

4.5. Overwegende dat er dan nog de vraag is of het door verzoekster overgelegde bewijs van taalkennis op een grondige en niet alleen maar op een voldoende kennis slaat;

Overwegende dat blijkens het desbetreffende stuk verzoekster geslaagd is voor een taalexamen georganiseerd overeenkomstig artikel 7 van voormeld koninklijk besluit van 30 november 1966 (IX); dat het vierde lid van dat artikel als volgt luidt : "De examens hebben ten doel na te gaan of de examinandus de betrokken taal beheerst in dezelfde mate als diegene welke vereist is van de kandidaten voor dezelfde functie of betrekking, die hun onderwijs genoten hebben in de taal van die functie of betrekking"; dat het dus onmiskenbaar een grondige kennis betreft;

4.6.1. Overwegende dat de verwerende partij desalniettemin meent dat verzoekster zich niet met goed gevolg kan beroepen op het door haar overgelegde bewijs van taalkennis; dat zij daarvoor steunt op artikel 22 van het koninklijk besluit van 30 november 1966 (IX), zoals gewijzigd bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 3 mei 1971;

Overwegende dat dit artikel 22 luidt als volgt :

"Het bewijs, bedoeld in artikel 21, geldt voor de uitoefening van de ambten en betrekkingen waarvoor het werd uitgereikt.

Het kan niet ingeroepen worden voor andere ambten en betrekkingen, behoudens voorlegging van een door het Vast Wervingssecretariaat uitgereikt aanvullend bewijs. Dat aanvullend bewijs mag slechts worden uitgereikt voor ambten en betrekkingen waarvoor een gelijkaardige taalkennis is vereist als die welke uit het oorspronkelijke bewijs blijkt.";

Overwegende dat uit dit artikel de verwerende partij de volgende conclusie haalt :

"Waar het 'brevet' destijds was uitgereikt voor een functie of betrekking van niveau 2 (rijkspersoneel) en waar het statuut van het rijkspersoneel (of het thans vervangend statuut van het Vlaams overheids-personeel) niet toepasselijk is in het onderwijs, is derhalve een aanvullend brevet noodzakelijk.

Zulk een aanvullend bewijs ligt niet voor.";

4.6.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar redenering gevolgd zou moeten worden wanneer verzoekster het gezag van het door haar overgelegde bewijs alleen uit het koninklijk besluit van 30 november 1966 (IX) zou kunnen halen; dat dit echter niet zo is; dat zoals onder 4.4. is gezien, dat gezag immers voortvloeit uit de taalregeling onderwijs, zoals die eruitzag toen verzoekster haar bewijs van taalkennis ontving;

4.7. Overwegende dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 10 maart 1995 van de Vlaamse Gemeenschap houdende intrekking van de beslissing van 24 november 1994 tot intrekking van de beslissing van 22 juni 1994 waarbij de erkenning wordt geweigerd van de vaste benoeming van Monique SOETENS tot kinesitherapeute bij de Parcival-Steinerschool te Antwerpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de Vlaamse Gemeenschap.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf juni 1900 zevenennegentig, door de IVE kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	D. VERBIEST,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. BORRET.